

Det blev sagt under debatten, at selvfølgelig skal vi da have et samarbejde, og det er alle da enige om. Men det er altså ingen selvfølgelighed, og lad mig derfor springe direkte ud i det, som jo har været og øjensynlig stadig – i hvert fald her i salen – er en af anstødsstenene, nemlig det fatamorgana, nogle opfatter et erhvervs-knudepunkt som.

Det startede med, at mange misforstod det og opfattede et erhvervsknudepunkt som en bygning, der nu skulle opføres i X-købing, hvorefter sekretariater og dyre sagsbehandlere og offentlige og private skulle rykke ind, bygge op og bureaukratisere det hele. Men et erhvervsknudepunkt er et samtaleforum, er det blevet sagt i dag. Ja, det er det, det er faktisk ikke meget andet, og ydermere må man selv om, hvordan man indretter det. Dertil kommer, at i de regioner, områder og byer, jeg nævnte før, og som har gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i tankegangen, er der en kæmpeinteresse for at få lov til at komme i gang. Det, der videre sker, er, at en arbejdsgruppe bestående af bl.a. KL, Amtsrådsforeningen, Arbejdsministeriet og Erhvervsministeriet nu udarbejder nogle ideer i fællesskab med de involverede kommunale parter. Lad os så se, hvad det bliver til.

Jeg vil godt anbefale, at man ikke lader sig skræmme af det, som det her rent faktisk ikke går ud på. Det går ikke ud på en bureaukratisering, kan jeg forsikre for, og det går ikke ud på at bygge nye huse eller palæer rundt omkring og smide en hel bunke penge ud på sådan noget. Men hvad er det så, der skal laves? Jamen lad os tage et eksempel: Hvorfor skal vi stå i en situation, hvor et værft i Frederikshavn er nødt til at hente arbejdskraft i Viborg, fordi man ikke i tide har fået fortalt de lokale fagforbund og uddannelsesinstitutioner, at man skulle bruge nogle svejsere om 3 måneder? Det er da grønlangkål, at man ikke kan finde ud af at koordinere sådan noget. Staten kan ikke koordinere på det område, men vi kan gøre opmærksom på, at det kan være en god idé. Og der er mange af disse partshavere i erhvervsudviklingen. Uanset om man kan lide det offentlige medspil eller ej, og uanset om man synes, det skal være stort eller lille, er der offentlige og private aktører, som er afhængige af og som afgør, om det er godt eller skidt at drive erhvervsvirksomhed i et bestemt område.

Det komiske eller det paradoksale ved denne erhvervs politik er jo, at det ikke er nok, at vi bare taler om rammebetingelser eller ressource-

analyser og udvikling af ressourceområder og styrkeposition på landsplan, fordi vi i dette mærkværdige lille land har nogle regioner, der er så forskellige, til trods for at de kun ligger et kvarters kørsel fra hinanden. Det er noget, jeg sætter stor pris på, og det skal ikke opfattes negativt, for det er en af rigdommene ved vores land. Men sådan er det: Der er vidt forskellige rammebetingelser i forskellige områder, og som hr. Aaen var inde på, er der en klar forskel på, hvad de forskellige regioner er gode til, og hvordan deres styrkeposition er. Det kan være traditionelt, de har udviklet sig netop sådan, det kan være historisk betinget osv. Men forskellene er der i hvert fald, og derfor tiltrækker de nye virksomheder inden for en bestemt kategori, uanset om det er fødevarer eller elektronik, eller hvad det nu kan være.

Det leder over til et andet hovedbudskab i denne redegørelse, nemlig EU-aspektet, som flere har nævnt, bl.a. fru Annette Just og hr. Bjørn Elmquist. Jeg synes, der er al mulig grund til at lade advarende ord lyde om udviklingen her. Den kører på flere leder, og lad mig nævne tre:

Jeg er dybt bekymret over, at vi en gang imellem sidder og flytter arbejdspladser rundt mellem medlemslandene. Det er et arbejdspladscirkus, hvor man ved hjælp af nogle støtteordninger flytter fra Irland til Danmark eller omvendt, og det cirkus subsidierer landene. Jamen det var ikke det, der var meningen med EU. Jeg er enig i, at et af formålene med EU var at prøve at løfte nogle fattige regioner op. EU er ikke de riges klub, EU er stedet, hvor vi prøver at få udjævnet de værste forskelle mellem medlemslandenes regioner. Men det må ikke være sådan, at man kan sidde og tjene penge på at flytte rundt inden for Fællesskabet fra ét medlemsland til et andet. Det er simpelt hen dybt godnat, og som medlemmerne af Europaudvalget vil vide, har vi rejst sagen i Ministerrådet, og jeg har skrevet til kommissærerne om det og flere gange prøvet at gøre opmærksom på det. Det er det ene aspekt af det.

Det andet aspekt er vi mere selv herrer over – det første, jeg nævnte, skal vi jo blive enige om alle landene imellem – men det andet, jeg er dybt bekymret over og bestemt ikke bryder mig om, som det eksisterer i dag, er de virksomhedsrettede ordninger. Det er altså ubehageligt, at dygtige embedsmænd i Erhvervsfremmestyrelsen eller – hvad der er endnu værre – en minister skal sidde og tage stilling til, om en